

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 240/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. H., N., a M. T., N., zastúpených advokátom JUDr. P. S., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Tos 9/2011 z 22. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. H. a M. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2011 doručená sťažnosť P. H., N., a M. T., N. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. P. S., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na

právnú pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 9/2011 z 22. februára 2011.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

«V predmetnej veci sme boli odsúdení Vojenským obvodovým súdom Bratislava pod sp. zn. 1 T 30/2007 z 3. 4. 2008 v spojení s uznesením Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 To 24/2008 z 10. 09. 2008 pri uznaní viny podľa § 326 ods. 1 písm. a) k § 20 Tr. zák. k trestu 24 mesiacov OS/PO na 42 mesiacov a boli sme solidárne zaviazaní k náhrade škody 3500.-Sk.

Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 5 Nt 10/2010 z 4. 11. 2010 vyššie uvedené rozhodnutia v rámci konania o našom návrhu na povolenie obnovy konania zrušil a vec vrátil v zmysle § 400 ods. 2 Tr. por. prokurátorovi do prípravného konania.

Krajský súd v Bratislave v dôsledku sťažnosti vojenského obvodového prokurátora, rozhodnutím 4 Tos 9/2011 z 22. 2. 2011 uvedené rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zrušil a náš návrh zamietol.

Máme za to, že uvedeným konaním Krajský súd v Bratislave porušil naše práva dané nám Ústavou SR i medzinárodnou právnou úpravou, ktorú sa SR zaviazala akceptovať a to v práve na spravodlivý proces, najmä v oblasti práva efektívneho uplatnenia obhajoby v podobe vykonania navrhovaných dôkazov, ktoré môžu mať významný a rozhodujúci vplyv na rozhodnutie v merite veci o vine a treste.

V konaní pred Okresným súdom Bratislava I v návrhu na povolenie obnovy konania sme takýto dôkaz, predtým súdu neznámy, predložili...

... až po právoplatnom odsúdení, sme pri dôkladnom rozbore všetkých okolností prípadu zistili určité časové nezrovnalosti v tvrdeniach poškodeného a preto sme sa rozhodli jeho verziu, v súlade s údajmi ním tvrdenými vo viacerých výpovediach podrobiť časovej analýze tak, že sme celý popis udalosti podľa toho ako to popisoval poškodený, natočili na videokameru.

Z takto vykonanej previerky jeho výpovede na mieste činu je úplne zrejmé, že čas, ktorý poškodený popisuje ako potrebný na realizáciu svojej vtedajšej údajnej činnosti je

podstatne kratší čas, než ten, za ktorý sa ním popisovaná vtedajšia činnosť v skutočnosti dala zrealizovať...

Je teda zrejmé, že pokiaľ odsúdení získali dôkaz spochybňujúci tvrdenie poškodeného majúci rozhodujúci význam pri posudzovaní ich viny, pričom tento dôkaz je zadokumentovaný na nosiči, z ktorého je možné zistiť všetky potrebné údaje za akých bol dôkaz realizovaný, pričom sa jedná o dôkazný prostriedok, ktorý je upravený aj trestným poriadkom v § 158 s názvom previerka výpovede na mieste činu a z tohto dôkazu, vyhotoveným a predloženým odsúdenými jednoznačne vyplýva, že časové údaje uvádzané poškodeným pri konfrontovaní s tvrdeniami poškodeného o priebehu deja, ktoré urobil v rámci trestného konania, si navzájom odporujú, tak potom sa jedná o nový dôkaz, ktorý v pôvodnom konaní súdu bol neznámy. Pritom tento dôkaz môže je zásadného významu pri rozhodovaní o merite veci a obnova konania mala byť povolená, lebo tento dôkaz spochybňuje hodnovernosť jediného priameho svedka udalosti...

Je zjavné, že nepripustením nového dôkazu, ktorý objektívne spochybnil doterajšie závery súdov, ktorým bol tento dôkaz do jeho predloženia v rámci návrhu na povolenie obnovy konania neznámy a mohli sa teda dopustiť omylu a nesprávneho hodnotenia, ako to uviedol aj KS Bratislava v napadnutom rozhodnutí, došlo k tomu, že súdy sa riadili takými závermi, ktoré boli do takej miery neodôvodnené, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (mutatis mutandis I. US 115/2, I. US 12/05, I.US 382/06, I.US 88/07), keď nerešpektovali princíp rovnosti účastníkov konania vo forme práva predkladať v konaní zákonným spôsobom vykonané dôkazy dôležité pre rozhodnutie v merite veci samej...

Ťažiskom neústavnosti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave je v tomto prípade nerešpektovanie zásady rovnosti účastníkov konania, následkom nerešpektovania ktorej by mala byť sankcia procesnoprávneho charakteru v podobe zrušenia tohto neústavného rozhodnutia.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľa žiadali, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„I. Krajský súd v Bratislave rozhodnutím 4 Tos 9/2011 z 22. 2. 2011 porušil základné práva sťažovateľov v čl. 17 ods. 2 a čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania podanej sťažovateľmi.

II. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Tos 9/2011 z 22. 02. 2011 sa zrušuje.

III. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľom trovy spojené s ich právnym zastupovaním.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovatelia namietali, že po právoplatnom odsúdení za trestnú činnosť predložili Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) dôkaz, ktorý dosiaľ nebol známy a ktorý podľa ich názoru bol spôsobilý odôvodniť iné rozhodnutie v ich trestnej veci. Okresný súd ich návrhu vyhovel, ale krajský súd rozhodnutie okresného súdu o povolení obnovy konania aj napriek existencii takéhoto dôkazu zrušil a návrh sťažovateľov na povolenie obnovy konania zamietol. V tejto súvislosti sťažovatelia vyslovili názor, že krajský súd sa riadil takými závermi, ktoré je potrebné označiť ako neodôvodnené a zároveň ako také, ktoré popierajú hlavný zmysel Trestného poriadku v tých ustanoveniach, ktoré sa dotýkajú postupu všeobecného súdu pred povolením obnovy konania. Okrem toho sa sťažovatelia domnievali, že takým spôsobom sa krajský súd dopustil aj porušenia zásady rovnosti v konaní. Sťažovatelia tvrdili, že krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 9/2011 z 22. februára 2011 porušil ich základné práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa § 393 ods. 1 Trestného poriadku ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

Podľa § 393 ods. 2 Trestného poriadku pred povolením obnovy konania možno na zaistenie dôkazného materiálu alebo na zaistenie osoby obvineného vykonávať úkony len v medziach ustanovení tohto dieľu.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Ústavný súd zistil, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava (ďalej len „vojenský súd“) sp. zn. 1 T 30/2007 z 3. apríla 2008 v spojení s uznesením Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 To 24/2008 z 10. septembra 2008 boli sťažovatelia

právoplatne odsúdení za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa formou spolupáchateľstva podľa § 326 ods. 1 a § 20 Trestného zákona, za čo im boli uložené tresty odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní 42 mesiacov.

Obaja sťažovatelia podali návrh na povolenie obnovy konania odvolávajúci sa na dôkaz, ktorý dosiaľ nebol príslušným súdom známy a ktorý podľa ich názoru bol spôsobilý ovplyvniť iné rozhodnutie vo veci samej. Ako dôkaz predložili videonahrávku, ktorú sami vyhotovili a ktorá bola akousi previerkou výpovede poškodeného na mieste činu. Videonahrávka mala zachytávať činnosti poškodeného v súvislosti s nimi spáchanou trestnou činnosťou. Podľa názoru sťažovateľov bola jasným dôkazom toho, že poškodený nemohol v časových intervaloch, ktoré vo svojej výpovedi uviedol, uskutočniť uvádzané činnosti, a teda zaplatiť platobnou kartou na čerpacej stanici, následne uskutočniť rozhovor so sťažovateľmi (policajtmí) a vybrať finančnú hotovosť z bankomatu na mieste odlišnom od čerpacej stanice, ktorú mal následne odovzdať sťažovateľom.

Okresný súd ako súd nástupnícky (po zrušení vojenských súdov) v zmysle § 567d ods. 1 Trestného poriadku uznesením sp. zn. 5 Nt 10/2010 zo 4. novembra 2010 povolil obnovu konania vedeného pôvodne na vojenskom súde pod sp. zn. 1 T 30/2007, rozsudok tohto súdu, ako aj súdu druhého stupňa zrušil a vec vrátil prokurátorovi do prípravného konania.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť vojenský obvodný prokurátor, ktorý argumentoval tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nezákonné, pretože okresný súd nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu z hľadiska podmienok obnovy konania a že si nekriticky osvojil tvrdenia sťažovateľov bez toho, aby náležitým spôsobom posúdil materiálnu stránku predloženého návrhu, súčasťou ktorého mal byť „nový dôkaz“.

O sťažnosti vojenského obvodného prokurátora rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 9/2011 z 22. februára 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu zrušil a návrh sťažovateľov na povolenie obnovy konania zamietol.

V relevantnej časti odôvodnenia rozhodnutia krajský súd konštatoval:

„Skutočnosťou súdu skôr neznámou, sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por.

Treba predovšetkým poukázať na to, že v konaní o povolenie obnovy konania zákon nedáva súdu možnosť skúmať ani posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní a to ani z hľadiska, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami prípadu a obhajobou obvineného. Ide vždy len o zistenie a posúdenie, či vyšli najavo také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi súdu už predtým, mohli viesť k novým výrokom než v pôvodnom rozhodnutí. Za nové pritom možno považovať len také skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh týka.

Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní, v ktorom bolo vydané pôvodne rozhodnutie obsiahnutý v spise, uplatnený procesnou stranou, alebo nebol vykonaný.

Z podaného návrhu na obnovu konania vyplýva, že odsúdení práp. P. H. a ppráp. M. T. namietajú skutkové zistenia súdu v pôvodnom konaní, a to hodnotenie výpovede poškodeného M. R.. Výpoveď označili za nevierohodnú, čo podľa nich potvrdzuje videozáznam z rekonštrukcie, ktorú si vykonali.

Samotnou výpoveďou poškodeného sa už zaoberal odvolací súd, ktorému obhajobné prednesy odsúdených boli známe. Vyšší vojenský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 10. 09. 2008 sp. zn. 2 To 24/2008 podrobne rozobral výpoveď poškodeného vo svojom rozhodnutí a odvolanie obžalovaných práp. P. H. a ppráp. M. T. zamietol.

Ak odsúdení na základe vlastných posudkov dospeli k záveru, že poškodený nevypovedal pravdu, táto skutočnosť nie je dôkazom, pre ktorý by bolo možné povoliť obnovu konania. Ide len o posúdenie, či poškodený mohol alebo nemohol za určitý čas stihnúť prejsť určitý časový úsek a následne komunikovať s policajnou hliadkou. Úvahy, ktoré v tejto súvislosti uviedol v sťažnosti okresný prokurátor si osvojil aj krajský súd a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Je potrebné navyiac poznamenať, že dôvodom na povolenie obnovy konania nie je ani omyl súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne hodnotenie nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

Je preto zrejmé, že skutočnosti, ktorými sa argumentuje v návrhu odsúdených na povolenie obnovy konania, ktoré si nesprávne osvojil prvostupňový súd, nemožno považovať za nové skutočnosti v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por.“

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho skutkové zistenia. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, III. ÚS 314/08, IV. ÚS 44/08, III. ÚS 133/09).

Vychádzajúc z citovanej judikatúry, z obsahu námietok sťažovateľov, ako aj z odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba kvalifikovať ako ústavne konformné.

Druhostupňový súd pridržiavajúc sa ustanovení Trestného poriadku argumentoval tým, že sťažovateľmi predkladaný dôkaz (videonahrávka) nemožno pokladať za nový dôkaz, ktorý by nebol predtým príslušnému súdu známy. Krajský súd konštatoval, že sťažovatelia spochybňovali vierohodnosť výpovede poškodeného, o čom podľa nich

svedčila aj nimi vyhotovená videonahrávka. Tým podľa názoru krajského súdu sťažovatelia spochybňovali hodnotenie dôkazov v pôvodnom trestnom konaní. Na základe toho potom krajský súd dospel k záveru, že samotný názor sťažovateľov o tom, že poškodený v pôvodnom konaní nevypovedal pravdu, nie je dôvodom na postup podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd dostatočným a presvedčivým spôsobom predstavil svoje myšlienkové pochody, ako aj povahu a charakter dôkazu predloženého sťažovateľmi. Ten nepovažoval za nový dôkaz, ktorý by nebol predtým príslušným súdom známy a ktorý by mohol privodiť iné rozhodnutie vo veci. Krajský súd konštatoval, že argument sťažovateľov o opodstatnenosti povolenia obnovy konania je potrebné vnímať len ako prejav ich nespokojnosti s hodnotením dôkazov v pôvodnom trestnom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že dôvodom na povolenie obnovy konania nie je ani omyl pri hodnotení dôkazov a ani ich nesprávne hodnotenie.

Ústavný súd konštatuje, že uvedené tvrdenia krajského súdu o neexistencii skutočností a dôkazov, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľov, je potrebné považovať za dostatočné a vzhľadom na okolnosti celého prípadu aj za relevantné.

Ústavný súd nezistil, aby pri odôvodnenosti záverov krajského súdu o tom, že sťažovateľmi predkladaný dôkaz nie je podkladom na postup podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, bolo možné uvažovať o porušení ich základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Ani samotná skutočnosť, že krajský súd sa na rozdiel od okresného súdu stotožnil s tvrdeniami vojenského obvodného prokurátora o nesplnení predpokladov na povolenie obnovy konania, ešte neznamená, že druhostupňový súd uprednostnil názory obžaloby oproti záujmom sťažovateľov (odsúdených).

Rovnosť medzi obvineným a prokurátorom v trestnom konaní je relatívna vzhľadom na rozdiel v ich procesnom a najmä faktickom postavení, ktorý vyplýva z ich rozdielnych funkcií a možností (napr. za prokurátorom stojí štátny aparát a donucovacia štátna moc). Ich

rovnosť je potom priliehavejšie vyjadriteľná ako zásada rovnosti zbraní tvoriaca prvok spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) charakterizovaná v judikatúre k dohovoru. Ide o právo, aby každá strana súdneho konania mala možnosť hájiť si svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci De Haes a Gijssels v. Belgicko z 24. februára 1997, § 53).

Vychádzajúc z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, s ktorou korešponduje aj judikatúra ústavného súdu, z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj zo skutkových zistení dospel ústavný súd k záveru, že sťažovatelia v záujme dosiahnuť povolenie obnovy konania predložili okresnému súdu dôkaz, o ktorom sa domnievali, že je spôsobilý vyvolať postup podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Okresný súd a krajský súd sa týmto dôkazom riadne zaoberali, svoje závery odôvodnili, pričom skutočnosť, že krajský súd sa nestotožnil s tvrdeniami sťažovateľov, ale s argumentmi antagonistickej procesnej strany, nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľov o tom, že uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 9/2011 z 22. februára 2011 došlo aj k porušeniu ich základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že tieto sťažovatelia nijakým spôsobom neodôvodnili. Sťažovatelia nepredstavili žiadne relevantné argumenty o tom, akým spôsobom sa mal krajský súd dopustiť porušenia tohto základného práva.

Sťažovatelia v sťažnosti súčasne namietali, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy.

K uvedenému ústavný súd poznamenáva, že v prípade konania o povolenie obnovy konania príslušný všeobecný súd nerozhoduje o vine a treste dotknutej osoby, ale rozhoduje len o otázke, či nový dôkaz, ktorý dosiaľ nebol súdu známy, je spôsobilý privodiť iné

rozhodnutie o vine alebo treste. Vzhľadom na to, že pri takomto druhu konania príslušný všeobecný súd bezprostredne nerozhoduje o osobnej slobode dotknutej osoby, nemôže sa dopustiť porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť sťažovateľov je zjavne neopodstatnená, a preto ju bolo potrebné už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietnuť.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2011